

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Efter EF-reglerne kan både arbejdstageren og arbejdsgiveren søge om tilladelse til at forblive under dansk lovgivning under udsendelsen. Forpligtelsen til at indhente den fornødne tilladelse fra Socialministeriet påhviler således ikke kun arbejdsgiveren, men den udsendte arbejdstager har også selv et ansvar for, at de sociale sikringsforhold, herunder arbejdsløshedsforsikringsforholdet, bliver bragt i orden.

De nævnte arbejdsløshedsforsikringsproblemer ville formentlig helt kunne undgås, hvis medlemmet altid kontaktede sin arbejdsløshedskasse før udsendelsen, således at arbejdsløsheds-kassen kunne give medlemmet den fornødne vejledning om EF-reglerne og om mulighederne for at søge om at kunne forblive under dansk lovgivning under udsendelsen.

Det er fortsat min opfattelse, at der primært er behov for at styrke informationsindsatsen, således at arbejdsgivere og arbejdstagere bliver bedre kendt med EF-reglerne og de forpligtelser, der påhviler dem i forbindelse med udsendelse til arbejde i et andet EF-land.

Spm. nr. S 702

Til *socialministeren* (8/7 91) af:

Poul Erik Dyrlund (S):

»Vil ministeren sikre, at der fra arbejdsgiveren altid betales sociale bidrag enten til det EF-land, der arbejdes i, eller til den danske stat?«

Begrundelse

Af ministerens svar på spørgsmål nr. S 643 fremgår det, at der tilsyneladende er mulighed for, at danske arbejdsgivere, der udfører arbejde i et andet EF-land, kan undslå sig for betaling af sociale bidrag både i »arbejdslandet« og i Danmark.

Svar (12/7 91):

Socialministeren (Enggaard, fg.):

Formålet med Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 er at koordinere de enkelte medlemsstaters lovgivning om social sikring, således at en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der arbejder i en medlemsstat, altid er omfattet af en medlemsstats lovgivning om social sikring. Den situation kan ikke opstå, at en i én medlemsstat erhvervs-mæssigt beskæftiget

arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende ikke er omfattet af nogen medlemsstats sociale sikringslovgivning.

For at skabe sikkerhed herfor fastslås det i forordningens art. 13, at en person, der er omfattet af forordningen, alene er undergivet lovgivningen om social sikring i én medlemsstat. For arbejdstagere gælder som en hovedregel, at de er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, hvor de udfører deres arbejde, selv om de bor i en anden medlemsstat, og selv om arbejdsgiveren har sit hjemsted i en anden medlemsstat.

I forordningens artikler 14-16 gives der særregler, som medfører, at arbejdstageren kan være omfattet af en anden medlemsstats lovgivning end beskæftigelsesstatens. Det kan for eksempel være bopælsstatens lovgivning eller i tilfælde af kortvarig udstationering den tidligere beskæftigelsesstats lovgivning. Men det er i alle disse tilfælde i forordningen bestemt, hvilken medlemsstats lovgivning en arbejdstager er omfattet af. Kun efter forordningens art. 17 er der mulighed for ved aftale mellem myndighederne i to stater at fravige forordningens bestemmelser og ved aftale at bestemme, hvilken medlemsstats lovgivning en arbejdstager skal være omfattet af. Der skal dog altid være én stat, hvis lovgivning arbejdstageren er omfattet af; og hvis en aftale efter forordningens art. 17 ikke kan gennemføres som ønsket, må man falde tilbage på forordningens hovedregel om, at en arbejdstager er omfattet af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, hvor han faktisk udfører sit arbejde.

Svarende til, at en *arbejdstager* i en medlemsstat *altid er omfattet af lovgivningen i en medlemsstat*, er hans *arbejdsgiver altid forpligtet til at holde ham socialforsikret* (indbetale bidrag for ham) efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat.

Ligesom efter den danske lov om Arbejds-markedets Tillægspension påhviler det i de fleste medlemsstater med sociale forsikringsordninger arbejdsgiveren at holde arbejdstageren socialforsikret. Undladelse af at opfylde denne pligt medfører, ligesom i den danske lov, bødestraf.

Det er i forordningens *art. 92* bestemt, at skyldige bidrag til en medlemsstats institution kan inddrives på en anden medlemsstats område. Også bødekrav kan inddrives over grænserne.